Interreg
Cofinanțat de UNIUNEA EUROPEANĂ
România – Bulgaria

Proiectul "Inițiativă transfrontalieră pentru formarea și implicarea comunităților religioase" este cofinanțat de Uniunea Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională, în cadrul Programului Interreg VI-A România–Bulgaria.

IDENTIFICAREA ȘI ANALIZA RISCURILOR

Riscurile însoțesc orice proiect. Un proiect cu risc zero nu există. De aceea evaluarea și managementul riscurilor joacă un rol esențial în limitarea consecințelor negative ale producerii lor. Utilizarea unor instrumente și abordări adecvate pentru identificarea, analizarea și gestionarea riscurilor asigură reușita unui proiect și atingerea obiectivelor stabilite inițial.

Nu există o definiție universală a termenului „risc". Potrivit Project Management Institute (PMI), riscul este „un eveniment sau o condiție incertă care, dacă se produce, are un efect pozitiv sau negativ asupra unui obiectiv al proiectului".

Association for Project Management (APM) din Regatul Unit definește riscul drept „un eveniment incert sau un set de circumstanțe care, dacă se produc, vor afecta atingerea obiectivelor proiectului".

După cum subliniază Terje Aven, riscurile reprezintă consecințele nedorite ale activităților viitoare.

Stefan Popov structurează riscul în jurul mai multor elemente distincte (probabilitate, eveniment advers, activitate umană, management), definindu-l drept „probabilitatea producerii unui eveniment advers legat direct sau indirect de activitatea umană și de politicile de management". Potrivit lui Popov, producerea unui eveniment advers este analizată în contextul proceselor sociale. O calamitate naturală, cum ar fi o erupție vulcanică sau un cutremur, nu este în sine un risc, dar devine risc atunci când este percepută ca dezastru social, pierdere sau eveniment nefavorabil pentru oameni. Cu alte cuvinte, riscul este un concept sociologic, care se manifestă în sfera socială. Pentru Popov, riscul este o perspectivă ce cuprinde un număr nelimitat de evenimente, procese și sectoare sociale. Nu este un obiect, ci o orientare către un anumit obiect, proces sau situație. Riscul este întotdeauna

„pentru ceva”: „pentru” economie, „pentru” stabilitatea financiară, „pentru” ordinea constituțională. În politicile de reducere a riscului, Popov arată că accentul se pune pe factori de risc specifici. De exemplu, corupția instituțională ridicată în sectorul public este un factor de risc pentru dezintegrarea sectorului sau pentru pierderi semnificative în interiorul acestuia. La fel, eficiența energetică scăzută este un factor de risc pentru dezvoltarea economică generală a țării, iar corupția politică reprezintă un factor de risc pentru prăbușirea sistemului parlamentar etc.

Chapman și Ward propun ca definiția „riscului” să includă și aspectele pozitive ale proiectului. În loc să se concentreze exclusiv pe producerea unui eveniment advers, autorii pornesc de la incertitudine ca element de bază al riscului, definind-o pur și simplu ca „lipsă de certitudine”. Potrivit lor, experții implicați în managementul de proiect trebuie să acorde atenție tuturor surselor de incertitudine care generează atât oportunități, cât și amenințări. Deși termenul „managementul riscurilor” este larg utilizat, Chapman și Ward pledează, de fapt, pentru „managementul riscurilor și al incertitudinii” sau chiar pentru „managementul incertitudinii”, în loc de „managementul riscurilor” în sens restrâns.

Sfera incertitudinii în orice proiect este semnificativă, iar majoritatea activităților de management de proiect sunt legate de gestionarea acesteia încă din cele mai timpurii etape ale ciclului de viață al proiectului. Potrivit lui Chapman și Ward, incertitudinea este legată parțial de „variabile” ale indicatorilor de performanță, precum costul proiectului, calendarul și calitatea. Ea este legată, de asemenea, de lipsa de claritate datorată comportamentului participanților la proiect, informațiilor insuficiente sau lipsei de detaliu, absenței unei structuri clare de implementare, existenței unor surse cunoscute sau necunoscute de deviere, precum și lipsei de înțelegere asupra nivelului de efort justificat pentru clarificarea situației.

Pe baza acestor definiții și a altora, putem rezuma că riscul este probabilitatea sau posibilitatea producerii unor evenimente sau consecințe nedorite sau nefavorabile. Este asociat cu incertitudinea privind viitorul și implică evaluarea șanselor ca anumite evenimente sau pierderi să apară. Dacă adăugăm la aceasta perspectiva lui Chapman și Ward, riscul este legat de incertitudine sau de lipsa de înțelegere relativă la așteptări, obiective, priorități, activități și relațiile fundamentale dintre părțile interesate implicate în proiect.

IDENTIFICAREA RISCURILOR

Elaborarea unui plan de management al riscurilor începe cu identificarea acestora, care este diferită de la un proiect la altul. Riscurile sunt legate de diverse domenii, precum tehnologie și management, mediu organizațional, buget, sănătate, mediu înconjurător, afaceri etc. În literatura de specialitate există diferite clasificări ale riscurilor, printre care:

- **Riscuri tehnice:** legate de defecțiuni ale sistemelor tehnice, echipamentelor sau software-ului, care pot conduce la pierderea productivității, întreruperea operațiunilor, deteriorarea datelor etc.

- **Riscuri externe:** legate de utilizatori, contracte cu antreprenori și furnizori, piețe etc. Astfel de riscuri pot fi asociate cu factori sociali și politici (modificări legislative, proteste, conflicte sociale), cu dezastre naturale (cutremure, inundații, incendii de pădure) sau cu riscuri financiare (fluctuații ale cursurilor de schimb, riscuri de piață, incapacitatea de a respecta obligații financiare etc.).

- **Riscuri organizaționale:** legate de dependențele din cadrul proiectului, logistică, resurse, bugetul proiectului etc. Pot include erori în proceduri, execuție necorespunzătoare a sarcinilor, nerespectarea reglementărilor, fluctuația personalului și altele.

- **Riscuri manageriale:** legate de planificare, diferențe de așteptări, control, comunicare și alte aspecte. De exemplu, management ineficient al proceselor, luarea de decizii slabe, lipsa planificării strategice sau comunicare deficitară. Aceste riscuri pot conduce la întârzieri în implementarea proiectului sau la rezultate nefavorabile.

Dacă riscurile nu sunt identificate la timp, acestea pot genera dificultăți serioase în implementarea proiectului. De aceea, încă din etapa de generare a ideii de proiect, este important să se elaboreze un plan de management al riscurilor, ca parte esențială a planificării. Cu cât proiectul este mai complex și mai incert, cu atât devine mai importantă crearea unui plan de management al riscurilor mai dinamic și mai sofisticat.

Wysocki propune următorul șablon pentru identificarea riscurilor (Tabelul 4):

Risc/Categorii	**Domeniu (Scope)**	**Timp**	**Cost**	**Calitate**	**Resurse**
Riscuri tehnice					
Riscuri de management al proiectului					
Riscuri organizaționale					
Riscuri externe					

Să luăm, de exemplu, un proiect pentru dezvoltarea unei aplicații care oferă lecții de competențe digitale pentru tineri. Putem grupa riscurile previzibile astfel:

- **Riscuri tehnice:** incompatibilitatea dintre diferite sisteme tehnice și platforme software, care poate duce la nefuncționarea corectă a aplicației; apariția unor probleme tehnice, precum întreruperi de sistem, pierderi de date sau defecțiuni ale echipamentelor, care pot provoca întreruperea lecțiilor sau pierderea datelor utilizatorilor.

- **Riscuri externe:** întârzieri în derularea procedurilor de achiziții publice sau neexecutarea obligațiilor de către contractori sau furnizori de servicii, ceea ce poate genera întârzieri în dezvoltarea și livrarea lecțiilor; schimbări ale condițiilor de piață sau ale preferințelor utilizatorilor, care pot afecta popularitatea și succesul aplicației.

- **Riscuri organizaționale:** lipsa resurselor suficiente – timp, finanțare și personal –, care poate conduce la întârzieri sau la nefinalizarea proiectului; nerespectarea bugetului proiectului sau managementul financiar ineficient.

- **Riscuri legate de managementul proiectului:** lipsa unor obiective și așteptări clar definite pentru proiect, ceea ce poate conduce la neconformitatea cu cerințele utilizatorilor și la un nivel scăzut de satisfacție; planificarea și alocarea necorespunzătoare a resurselor, care pot provoca întârzieri sau calitate redusă a implementării.

- **Riscuri financiare:** pierderea resurselor financiare, de exemplu din cauza sprijinului financiar insuficient sau a reducerii veniturilor generate de aplicație, ceea ce poate duce la dificultăți financiare și poate limita dezvoltarea acesteia; modificări ale cursurilor valutare sau ale condițiilor de piață, care pot genera pierderi financiare sau instabilitate a modelului de afaceri; nerespectarea obligațiilor financiare sau cheltuieli neprevăzute, care pot reduce resursele disponibile și afecta sustenabilitatea aplicației.

- **Riscuri manageriale:** management ineficient al proceselor, luarea de decizii slabe, lipsa planificării strategice sau comunicare deficitară între membrii echipei și părțile interesate. Aceste riscuri pot conduce la întârzieri, la dobândirea insuficientă a competențelor, la productivitate scăzută și rezultate nefavorabile.

- **Riscuri operaționale:** erori în procedurile de dezvoltare, testare sau livrare a aplicației, executarea necorespunzătoare a sarcinilor, nerespectarea reglementărilor sau legislației, pierderea personalului-cheie sau procese de afaceri neadecvate. Aceste riscuri pot duce la scăderea calității funcționale a aplicației, pierderea utilizatorilor sau nemulțumirea clienților.

- **Riscuri sociale:** modificări legislative sau de reglementare, proteste publice sau conflicte, factori sociali sau politici care pot afecta acceptarea sau succesul aplicației. De exemplu, schimbări în regulile privind protecția

datelor sau în sistemul educațional. Astfel de riscuri pot influența acceptabilitatea pe piață sau reputația aplicației.

- **Riscuri de reglementare:** riscuri legate de nerespectarea legislației, normelor sau standardelor aplicabile în domeniul educației sau tehnologiei informației. Aceste riscuri pot viza, de exemplu, protecția datelor cu caracter personal, drepturile de autor sau alte cerințe legale. Nerespectarea lor poate conduce la consecințe juridice, sancțiuni și pierderea încrederii utilizatorilor.

Exemplul de mai sus ilustrează importanța identificării și gestionării prealabile a riscurilor. Chiar și simpla enumerare a acestor riscuri creează premisa adoptării unor măsuri de reducere a probabilității apariției lor.

EVALUAREA ȘI MANAGEMENTUL RISCURILOR

Evaluarea și managementul riscurilor includ analizarea amenințărilor potențiale, determinarea probabilității și a consecințelor acestora și aplicarea unor strategii adecvate pentru reducerea riscurilor sau adoptarea unor măsuri preventive. Este esențial să înțelegem și să gestionăm procesul de risc pentru a minimiza consecințele negative.

Evaluarea și managementul riscurilor sunt pași importanți în managementul proiectelor și în activitățile de business. Evaluarea preliminară își propune să identifice riscurile potențiale care pot apărea în timpul implementării proiectului sau în funcționarea organizației. Evaluarea riscurilor permite echipei de management să aprecieze probabilitatea și impactul fiecărei amenințări și să elaboreze strategii de gestionare a riscurilor.

Riscurile pot fi analizate atât în cadrul unei analize SWOT, cât și separat. Într-o analiză SWOT, „amenințările” reprezintă factori externi care pot genera obstacole sau provocări pentru organizație sau proiect. Acestea sunt identificate și analizate împreună cu punctele tari, punctele slabe și oportunitățile. Amenințările identificate în analiza SWOT constituie un punct de plecare pentru o analiză de risc: sunt toți factorii externi care pot conduce la evenimente nedorite sau pot împiedica realizarea proiectului.

În acest context, evaluarea riscurilor include procesul de identificare, evaluare și gestionare a factorilor de risc. Ea ajută la determinarea probabilității producerii evenimentelor de risc și la aprecierea impactului lor asupra obiectivelor și rezultatelor proiectului sau organizației. După identificarea factorilor de risc, echipa de management poate dezvolta strategii de reducere a riscului, de prevenire a consecințelor negative sau de elaborare a unor planuri de răspuns în cazul producerii evenimentelor de risc.

Potrivit Lavanya și Malarvizhi, analiza riscurilor trebuie să includă o evaluare a modului în care producerea unui eveniment de risc influențează rezultatele și

obiectivele proiectului. Prin urmare, după identificarea lor, riscurile sunt analizate și li se determină impactul calitativ și cantitativ asupra proiectului, astfel încât să poată fi întreprinse măsuri corespunzătoare pentru limitarea lor. Pentru analiza riscurilor, autorii propun următoarele repere:

Probabilitatea producerii riscului

- Probabilitate ridicată – (80% ≤ x ≤ 100%)
- Probabilitate mediu-ridicată – (60% ≤ x < 80%)
- Probabilitate mediu-scăzută – (30% ≤ x < 60%)
- Probabilitate scăzută – (0% < x < 30%)

Impactul riscului

- Ridicat – catastrofal (rating A – 100)
- Mediu – critic (rating B – 50)
- Scăzut – nesemnificativ (rating C – 10)

Orizontul de timp al apariției riscului – reprezintă perioada în care riscul va avea efect. Cei doi autori o clasifică astfel:

Orizont de timp	**Descriere**
Pe termen scurt	Acum – până la 1 lună
Pe termen mediu	Următoarele 2–6 luni
Pe termen lung	Peste 6 luni

Lavanya și Malarvizhi subliniază că identificarea riscurilor trebuie să devină o temă centrală în cadrul ședințelor periodice de raportare a stadiului proiectului. Unele riscuri pot fi ușor perceptibile pentru echipa de proiect – așa-numitele riscuri cunoscute; altele necesită mai multă atenție pentru a fi identificate, dar sunt totuși previzibile. Cei doi autori propun următoarele instrumente și repere pentru identificarea riscurilor, care pot ajuta la evitarea omiterii unor riscuri importante:

- **Depozite de riscuri (risk repositories):** reprezintă date istorice privind riscurile identificate în proiecte finalizate. Un astfel de „depozit” poate fi utilizat pentru identificarea riscurilor într-un nou proiect.

- **Analiza pe bază de liste de verificare (checklist):** lista de verificare pentru identificarea riscurilor este un set de întrebări care ajută la depistarea deficiențelor și a potențialelor riscuri. Acest chestionar este întocmit pe baza experienței organizației și a tipului de proiect.

- **Judecata experților:** identificarea riscurilor se realizează și prin interviuri sau discuții cu membrii echipei de proiect, părțile interesate și experții implicați.

- **Stadiul proiectului:** include procese-verbale de la ședințele de lucru, rapoarte de stare, rapoarte intermediare și rapoarte de calitate. Aceste documente oferă informații despre evoluția proiectului, problemele apărute și eventualele deviații. Ele pot evidenția atât riscuri existente, cât și riscuri noi.

STRATEGII DE MANAGEMENT AL RISCURILOR

Aven propune trei strategii principale de gestionare a riscurilor:

1. Obținerea de informații despre risc;
2. Precauția;
3. Strategii discursive (legate de structurile și procesele de management al riscurilor).

În majoritatea cazurilor, autorul recomandă o combinație a acestor trei strategii.

Strategia de obținere a informațiilor despre risc se referă la modalitatea de tratare a acestuia – evitare, reducere, transfer sau acceptare. Cu alte cuvinte, presupune analizarea și luarea de decizii cu privire la factorii de risc potențiali care pot afecta implementarea cu succes a proiectului.

- *Evitarea riscului* înseamnă luarea de măsuri pentru a-l reduce sau elimina, prin schimbarea proceselor, condițiilor sau resurselor. De exemplu, dacă un anumit risc este asociat unei tehnologii, se poate decide renunțarea la acea tehnologie și adoptarea unei alte abordări.

- *Reducerea riscului* presupune măsuri care diminuează probabilitatea sau impactul său. De exemplu, dacă o activitate are risc ridicat, se pot introduce măsuri de siguranță sau metode alternative pentru a reduce probabilitatea apariției problemelor.

- *Transferul riscului* înseamnă transferarea responsabilității sau a consecințelor financiare ale riscului către o altă parte. De exemplu, prin încheierea unei polițe de asigurare sau prin contractarea unui prestator

extern care își asumă responsabilitatea pentru executarea unei anumite activități.

- *Acceptarea riscului* este decizia de a păstra riscul și de a ne concentra doar asupra consecințelor sale, dacă se produce. Aceasta poate include constituirea de rezerve pentru a acoperi eventualele probleme sau introducerea de flexibilitate în planurile și bugetele proiectului pentru a face față situațiilor neprevăzute.

Strategia de precauție cuprinde măsuri precum limitări, soluții alternative, factori de siguranță, rezerve suplimentare, capacități de rezervă, diversificarea mijloacelor de atingere a obiectivelor, proiectarea de sisteme cu reacții flexibile, anticiparea posibilităților de îmbunătățire a condițiilor de gestionare a situațiilor de urgență și adaptarea sistemului. Cu alte cuvinte, sunt acțiuni conștiente menite să reducă riscul și să prevină consecințele negative.

- *Reducerea riscului* se realizează și prin norme, standarde sau restricții specifice.
- *Soluțiile alternative* pot înlocui elementele riscante și pot oferi mai multă siguranță.
- *Rezervele suplimentare* sau capacitatea de rezervă asigură disponibilitatea resurselor necesare chiar și în situații nefavorabile.
- *Diversificarea mijloacelor* presupune utilizarea mai multor metode, resurse sau strategii pentru a dispersa riscul și a conferi sistemului mai multă stabilitate și reziliență.
- *Proiectarea unor sisteme cu răspuns flexibil* înseamnă planificarea unor mecanisme de management care se pot adapta la condiții în schimbare și la evenimente de risc.
- *Anticiparea oportunităților de îmbunătățire a gestionării situațiilor de urgență* presupune prevenție, formare, planuri de criză și pregătire pentru răspunsuri rapide și eficiente.

Un aspect important este capacitatea de interpretare adecvată a semnalelor și a avertismentelor timpurii privind evenimente grave.

Strategia discursivă în managementul riscurilor se concentrează pe utilizarea instrumentelor și proceselor de comunicare pentru a construi încredere și credibilitate în abordarea riscului. Această strategie urmărește reducerea incertitudinii și a ambiguității prin asigurarea clarității și comprehensibilității faptelor, informațiilor și relațiilor cauză–efect legate de risc.

Aceasta presupune, în primul rând, clarificarea faptelor prin furnizarea de date corecte, obiective și bine fundamentate științific privind riscul – cercetări, statistici, opinii de expert și alte surse de informații care ajută la înțelegerea și evaluarea potențialului de risc.

În al doilea rând, este necesară asigurarea participării părților interesate la procesul decizional, precum și comunicarea cu acestea cu privire la risc, prin consultări, dezbateri și participare în grupuri de lucru sau comitete, în care opiniile și propunerile lor să fie luate în considerare. Cu alte cuvinte, este importantă organizarea unei discuții deschise și transparente asupra riscurilor, oferind părților posibilitatea de a-și exprima punctele de vedere, întrebările și îngrijorările. Acest lucru poate stimula dialogul și înțelegerea între grupuri diferite și poate contribui la consolidarea încrederii și cooperării.

De asemenea, trebuie asigurată claritatea și transparența deciziilor și a măsurilor adoptate în legătură cu riscurile. Aceasta include informarea părților interesate despre progres, rezultate și orice schimbări în managementul riscurilor.

PLANUL DE EVALUARE ȘI MANAGEMENT AL RISCURILOR

Aven propune următorii pași principali pentru elaborarea unui plan de evaluare și management al riscurilor:

1. Definirea obiectivelor și activităților pentru managementul riscurilor și a criteriilor de evaluare.
2. Identificarea situațiilor și evenimentelor (pericole, amenințări și oportunități) care pot afecta negativ implementarea activităților și atingerea obiectivelor.
3. Analiza cauzelor și consecințelor acestor evenimente de risc, utilizând tehnici precum analiza arborelui de probleme, arborele de obiective, stabilirea relațiilor cauză–efect etc.
4. Evaluarea probabilității de producere a riscului (scăzută, medie, ridicată) și a consecințelor acestuia, precum și descrierea caracteristicilor riscului.
5. Evaluarea impactului riscului (scăzut, mediu, ridicat).
6. Tratarea/atenuarea riscului.

Evaluarea riscurilor, potrivit lui Aven, susține procesele de luare a deciziilor. Cu alte cuvinte, atunci când se alege între diferite alternative, se iau măsuri sau se introduc activități menite să reducă riscul. Autorul recomandă utilizarea unor instrumente și metode precum analiza cost–beneficiu, analiza cost–eficacitate și analiza multi-criterială.

Conform lui Lavanya și Malarvizhi, membrii echipei de proiect ar trebui să dezvolte un plan structurat de management al proiectului încă din fazele timpurii ale ciclului

de viață, deoarece în lipsa acestuia evaluarea impactului proiectului va fi incompletă. Aceasta poate duce la:

- incapacitatea de a înțelege impactul global asupra obiectivelor, domeniului de aplicare, timpului, costurilor și calității;
- incapacitatea de a identifica riscuri secundare sau noi, care derivă din riscurile deja identificate;
- lipsă de transparență sau aliniere deficitară în comunicarea echipei.

De aceea, cei doi autori propun crearea unui cadru eficient de management înainte de începerea fiecărui proiect, care să asigure identificarea și gestionarea conștientă și intenționată a riscurilor, derularea proiectului fără deviații sau surprize majore, alinierea la obiectivele proiectului și o informare timpurie și eficientă a părților interesate cu privire la problemele apărute. Un astfel de plan este, în viziunea lor, și un instrument eficient de construire a echipei, deoarece asigură implicare și asumare.

Cei doi autori propun un plan de management al riscurilor care să includă următoarele elemente și repere:

- Întocmirea unei liste cu posibile surse și categorii de risc;
- Definirea indicatorilor de impact și probabilitate;
- Elaborarea unui plan de reducere a riscurilor și a unui plan de acțiune;
- Elaborarea unui plan de rezervă (contingency plan) pentru situații neprevăzute/neanticipate;
- Definirea unui prag de risc și a indicatorilor corespunzători.

Managementul eficient al riscurilor presupune, în opinia lor, identificarea și eliminarea riscurilor cât mai devreme posibil, chiar dacă activitatea de management al riscului se întinde pe întreg ciclul de viață al proiectului.

Toate aceste metode reprezintă abordări sistematice care ajută la structurarea aspectelor pozitive și negative ale soluțiilor alternative. Ele diferă însă prin faptul că riscurile și consecințele lor pot varia, ceea ce înseamnă că diverse metode se concentrează asupra unor aspecte diferite ale analizei și comparației riscurilor.

Evaluarea riscurilor este utilizată frecvent în proiecte mai complexe sau în domenii cu un nivel ridicat de incertitudine ori potențial de risc. Proiectele complexe presupun, de regulă, numeroși factori, interacțiuni și dependențe care pot contribui la apariția riscurilor. De aceea, evaluarea include de obicei estimarea probabilității producerii riscurilor și a impactului pe care acestea l-ar avea asupra proiectului.

Aceasta se poate baza pe experiență, judecata experților, modele statistice sau o combinație a acestor metode.

Wysocki clasifică proiectele din perspectiva riscurilor în „cu risc scăzut” și „cu risc ridicat”. Proiectele tradiționale, care acordă o atenție deosebită planificării prealabile, sunt, în opinia autorului, proiecte cu risc scăzut, deoarece mediile în care sunt implementate sunt cunoscute și previzibile. Riscurile în astfel de proiecte sunt, în principiu, cunoscute, bine studiate și există strategii diverse pentru prevenirea lor. Aceasta nu înseamnă, însă, că evaluarea riscurilor nu este necesară; ea se realizează, dar amploarea și profunzimea analizei diferă.

Proiectele Agile, precum și marile proiecte de infrastructură, sunt, potrivit lui Wysocki, mai complexe, iar probabilitatea riscurilor este mult mai ridicată. Cu alte cuvinte, dacă încercările de a preveni un risc eșuează, problema este complexă și nu poate fi ușor rezolvată. În astfel de cazuri, organizația trebuie să accepte existența acelui risc, să învețe să trăiască cu el și să se concentreze asupra unuia sau mai multor efecte ale sale.

În proiectele Agile și în cele complexe, este importantă realizarea unei evaluări cuprinzătoare a riscurilor, pentru a putea determina contramăsuri adecvate. Aceasta include stabilirea priorităților de management al riscurilor, planificarea măsurilor de reducere, elaborarea planurilor de rezervă și instituirea unui sistem de monitorizare și control al riscurilor pe întreg ciclul de viață al proiectului.

Evaluarea riscurilor în proiectele complexe ajută participanții la proiect să ia decizii mai informate, să se concentreze asupra riscurilor critice și să adopte măsuri pentru minimizarea consecințelor negative.

Evaluarea riscurilor joacă, în ansamblu, un rol esențial în managementul proiectelor și în activitățile de afaceri, oferind informații și o bază solidă pentru luarea deciziilor în legătură cu amenințările și riscurile potențiale.